

trøstningsfuldhed og den glade Selvopofrelse, hvormed han gav sig hen i sit Kald, kunde hun aldrig finde Ord for, hvad hun vilde sige, og følte sig skamfuld over sine dagligdags Smaabe-kymringer.

... Inde fra Sovekammeret hørtes pludselig en Række smaa Skrig. Hurtig lagde hun Arbejdet bort og rejste sig. Men da hun naaede ind til Guttens Seng, fandt hun Drengen i tilsyneladende fuldkommen rolig Søvn. I den Tro, at hun havde hørt fejl, vilde hun just vende tilbage til Stuen, da han i det samme kastede sig om paa Ryggen, skurede Tænderne imod hinanden og paany udstødte tre angstfulde Skrig.

„Men Barn dog! ... Hvad er der ivejen?“ raabte hun og rejste ham op i Sengen for at faa ham vaagen.

Purken gned sig med begge Hænder ind i Øjnene, saae sig derpaa omkring i dyb Forundring og sagde endelig:

„Jeg har det godt.“

„Men hvorfor raaber du da saadan? ... Har du da drømt noget slemt? Eller gør det ondt noget Sted?“

Han syntes ikke at høre hende. Hans Øjne voksede sig underlig store og stirrede ret frem med et Udtryk af levende Optagethed blandet med Bestyrtelse.

„Moer!“ sagde han.

„Ja, hvad er der, min Dreng? Du gør mig saa forskrækket.“

„Der er kommen en Flue ind i mit Hoved.“

„Som du snakker, Barn! Det er noget, du har drømt, kan du nok forstaa. Læg dig nu roligt ned og sov, saa gaar det nok over.“

„Nej, det er virkelig sandt ... Jeg kan mærke den hele Tiden. Den kan vist ikke komme ud, Mo'er.“

Ved de sidste Ord fortrak hans Ansigt sig, og efter en kort Kamp med Stoltheden kastede han sig i Angst ind til Moderen og begyndte at græde. Hun klappede ham beroligende paa Haaret; og med sin sædvanlige Godmodighed tørrede han da ogsaa snart sine Øjne og puttede sig ned under Dynen. Med et lille Suk lagde han begge Hænderne under Kinden og faldt et Øjeblik efter isøvn.